

ნან. კროტკოვის.

ერთა ლიგის მორიგ სესიაზე უკვე დაიწყო ლიტონის კომისიის მ. ს. რ. სენება ჩინეთ-იაპონიის კონფლიქტს შესახებ.

მ. ს. რ.
ალბო განათ.
ინსტრუქტორი
ნიანბი
39
29
979

იაკონის დელებანი: — რას მიეღობედი როგორ თუ ჩინეთ-იაპონიაში ჩინელები ცხოვრობს
საფრანგეთის დელებანი: — დამწვლდი, რა ვაბრაზებს ლიტონის სიტყვა—ლიტონი სიტყვი...

დეკემბერი

ლიტონი—ლიტონი.

ქმევევა. ერთა ლიგის სესიაზე ლიტონი გამოვიდა მოხსენებით ჩინეთ-იაპონიის ომის შესახებ და ერთი სიმართლე წამოცადა, რომ ჩინეთში ჩინელები ცხოვრობენო. ამაზე პროტესტი განაცხადა იაპონიის დელეგატმა, რომელიც საფრანგეთის წარმომადგენლობა ასე დაამშვიდა: — გული რად მოაოის? ლიტონის სიტყვებია—ლიტონიაო.

კონიან ნიკაფი

ბერლინი. ფონ-პაპენის მთავრობა დასვეს ქონიან ნიკაფზე და სანაგვე ყუთში გადააფდეს.

კონკურსი

ლონდონი. შტებლმაგარებმა ვაზაიანებს მესამე კონკურსი ორიგინალურ ყალბი დოკუმენტების შეთხზვაზე საბჭ. კავშირის შესახებ. კონკურსში მონაწილეობას ლებულობენ ყველა ჩვეყნის ფაშისტები და მათი ძმები სოც.დემოკრატები.

კოვზი ნაცარში

ვაშინგტონი. პრეზიდენტის არჩევნების დროს პრეზიდენტ ჰუვერს კოვზი ნაცარში ჩაუფარდა. ნაცრიდან კოვზის აღება მოასწრო რუხველტმა და პრეზიდენტთან ეს უკანასკნელი აირჩიეს.

დაპირილი „ანგლოზი“

ქმევევა. მუშათა გამოსვლების დროს ფაშისტებმა დასჭრეს „მშვიდობიანობის ანგლოზი“. დაჭრილის მდგომარეობა უწყვეტია.

მალა ზაფაში მოდის

ლონდონი. იაპონიის მიერ მანჯურიის დაპყრობამ ინგლისი ჭამის მალაზე მოიყვანა და ჩინეთის ხარჯზე ცდილობს დიდი ტიბეტის დაარსებას. ამბობს: — მგელი მგლის უარეს ცხვარმა შექამაო.

მეფის აღგომა

ბერლინი. იმის შიშით, რომ მთავალი რეინსტაგი ისევ კლარა ცეტინას არ გაეხსნა როგორც უხუცესის წიგნი, ფაშისტებმა დეპუტატად გაიყვანეს 82 წლის გენერალი ლაცმანი.

ზამროვანი მუჟ

ლონდონი. „სოციალისტი“ მაკდონალდი დიდი ალტაცებით შეხვდა „სრულიად რუსეთის მეფე კორილეს და უსურვა მას ტახტის მალე დაბრუნება. პარტიკულარმა მეფემ მაკდონალდს მეტალი ჩამოაკიდა მკერდზე. (მეტალზე ნიკოლოზ მეორის თავია გამოხატული).

ინგლი.

ნ ა წ ყ ვ ე ტ ე ბ ი

ჩვენი სტუდენტის ჟოჯა-ცხოვრება

წოვირთ სტუდენტს მე უნდა გკითხო: რა ენა იცის, ანუ წაკითხვა,—

ავათ, თუ კარგად, —

ქართულის გარდა? —

მხოლოდ რუსული ცოტაოდენა?

თავზე კი დიდი გაქვს წარმოდგენა.

ასეთი ცოდნით შორს ვერსად წახვალ

ნელი მოკიდე შესწავლა შენ ხელო!

უცხო ენების ვინც არის მტერი,

მას თავში უჭირს ქარი, ან მწყერი!...

უნდა აღვნიშნო ერთი რამაქ მე:

უფრო ადვილი რა არის საქმე?

მე წარმოვადგენ იმით გრძელ სიას,

ვინაც ლებულობს დღეს სტიპენდიას;

ვინც სტიპენდიის მიღების თანვე,

სწავლის მაგიერ — ცოლებს ართავენ!

(ისეთებიც კი ბევრია მათში,

ორჯულ, თუ სამჯერ ყოფილა მამაში!) —

რომ შეუწყვიტოთ ეს სტიპენდია,

ნეტა ვიყოფი — რის ამგლი აქვთ?

მეფურთობა არ მოსწონთ სოფლის,

არც ქარხანაში სურთ დენაოფლის!

გამოცდილებით ჩვენ ვიცით კარგად,

ვერ გამოდგება ის საქმის კაცად,

ჯეფლობაში ვინც რომ გამხდარა

სხვისი შემყურე და მოუთახორა!...

დათიკოს შეხვდა ერთხელ იასონ,

გაკვირვებულმა თვალი მიასო:

— „ბიჭო, მითხარი, გამაგებზე,

თუ ეს შენ თავზე რა ამბებია?

სტიპენდიას შენ ჩემდენს ლებულობ,

ობლივაციით ფულს ვერ გებულობ.

რადგან ოინი მე შენ გავიგე,—

დიდი ხანია, რაც ის გაპყიდე!—

მაგრამ ისე ხარ გამოწყობილი,

ფით გრაფი ახლად გამოცხობილი;

დათიკომ წარბიც არ შეინარა,

შენ გულით კიდევ ვადიხარხარა.

— ეჰ, ძმავე, იასონ, აბა რავითხრა,—

ყველაფერი მე როგორ ავიხსნა?

კაცს უნდა ცოტა უნარი ჰქონდეს,

რომ მას უნაკლოთ თავი გაპყიდეს!

სტიპენდიას რომ შეჩერებინარ,

სწორეთ ამიტომ ასე დადიხარ!

ვინდა, მე ერთი დაგისახელო

საქმე ადვილი, სახელდაბელო,

რომელიც მოგცემს ფულს ჩეჩქევით,

გამოიპრანქვი შენაც ჩემსავით!

ყველაზე ძვირი არის დღეს ბინა,—

ქარა კი არა— მისი შეძენა!—

ალბად ცხოვრობ შენ სამე ბინაზე,—

დროებით უკუ ავდე სინაზე,—

მოდის ეს შენი ბინა გაპყიდე,

ამით ფულები ბლომით ხელთ ივდე!

იმისი დარდი გულში არ დავჩქეს,

რომ უბინაოთ შენ დიდხანს დარჩე!

კარგათ ჩაცმულს რომ დავინახევენ,

მსურველები შენ თვით მოგნახევენ,

რომლებსაც ფართე უჭირავთ ბინა.

შემჭიდროების აქვთ მოლოდინი!

ახალ ბინაში ფეხს რომ მოიღვამ,

აქაც შენ ოინს მეორეთ იხამ!..

რა ჟიზნაკი, „ა“ ჟიზნაკი

— გაგტყავდი ბიძიკო. პირდაპირ გამბერა ტყავი ამ სიტყვის სრული მიუშენლობა თი რაღა დაგიბალო, კულის რიკი მიჩანს. — ასე წუწუნებდა ილიოდორი და ხელებს იფშვებდა.

— რამ გაგატყავა, ეინ გაგატყავა, რა ტყავი გაქვს ისეთი, ასე რომ დაინტერესებულან შენი ზედაპირით?

— გამატყავა კერძო ბაზარზე პურის ყიღვამი..

— შენ აღბად აურის ჟიგნაკი დაგეკარგებოდა, გამოაცხადე ვაზეთში, — „დავგორვე სასურსათო ბაზითი, „ჩ. გ.“.

— ეს „ჩ. გ.“ რაღაა?

— „ჩ. გ.“ ბებერ რამიქს ნიშნავს, მაგრამ ამ შემთხვევაში უღრის „ჩაითვალოს გაუქმებულათ“.

— კაცო, პურის ჟიგნაკი კი არა, მე თითონ გამომაცხადეს გაუქმებულად და კაცად აღარ მაგდებენ. საქმე ისაა, რომ სასურსათო ჟიგნაკი ჩამოპართვის..

— ოპო-ო-ო!

— დიას, დიას! ხომ გახსოვს, ამ რამოდენიმე წლის წინად, როცა მთავარ დიკენობას გავემიჯნე და გავეკრიკე, მონაგარიწედ მოვეყვებე?.. ცოტა ხნის შემდეგ ამ ხელობას თავი დავანებე, თუ მძა ხარ, რა მაქვს იმდენი, რომ ვიანგარიზო?.. გადავიცი საქმის მწარმოებლად, მაგრამ დავინახე, რამდენი იმდენი საწარმოებელი საქმე არ იყო და არქივარიუსობას მოვეციდე ხელი.

— კარგი ხელობა მოგინახავს!

— დემერთი მაგათ უშველს!.. ერთ თვეზე მეტი ვერ გაუძეულ არქივარიუსობას და კოლპერატევიში შევედი ნოკრად.

— სიმსუქნე იცის!..

— სიმსუქნეც იცის და ზოგჯერ მეტის მეტი სიპქლევეც!.. საქმე ისაა, რომ ცოტა იდენი შემომეფლანგა და განსახლს გარდა, ნივთებიც გამოვიდეს. ვამახლიდან რომ გამოველი, პირდაპირ არტელში ამოვეყი თავი სავანებო დავალებათა ავენტად. იქ ხეტიალი მალე მოაწყვიდა, მით უმეტეს, რომ ბიძის მოწყობილობის შეძენა უკვე მოეასწარი და საწყობის გამგეთ გადავიდი. ერთი მითხარი, რა ჩემსთან პატიოსანი კაცის საქმეა საწყობის გამგეობა? თუნდაც არ გინდოდეს, საქონელი ძალაუნებლათ შემოვაქვს თავს, მართლაც მარჯვეთ, რომ არ გეყოფილიყავ, რაიმე შემომეჭევიდა, თუმცა როცა დამითხოვეს, მაინც დაძა პოლეს საქონლის ძმა-ბიჭურად განაწილება, მომისაჯეს გამსახლი და ექვს თვეში გამოვიდე გამოვიდი, შენ ხარ ზემი ბატონი და ერთ-ერთი აბანოს კომენდანტათ მოვეყვებე, მოვეყვებე, მაგრამ აბანო რა არის, იმის კომენდანტობა რა უნდა იყოს?.. მე თითონ ორჯერ დავდიარ აბანოში წლიურად, ისიც სახალწლოთ და სალდგომოთ.. ამიტომ პროფესიად ისევე ტრამევათ კონდუქტორობა ავიჩიე, მაგრამ ერთი მი თხარი თუ გეყვარდე, ტრამევი რა არის (ისიც ტვილისის), მისი კონდუქტორობა რაღა ეშმაკია! ამის გამო გადავსწყვიტე თვის გზის კონდუქტორობა და გავხდი კიდეც ასეთი..

— მდლობა ღმ..

— მოიცა, მოიცა! მე ასე ვიმსჯელებ: ჯერ ერთი, რომ რკინის გზა თითონ არის ვიწრო ადგილი, მისი კონდუქტორი რაღა იქნება! ამას დაუბატე მოსალოდნელი მარცხი და უხერხულად ჩავთვალე

ამ ვიწრო ადგილში ჩარჩენა, ასეთ თეორიას მოყვა სათანადო პრაქტიკა, ანუ ჩემი გადასვლა მიწისმზომლის თანამდებობაზე.

— კი მაგრამ, სათანადო სპეციალობა გაქვს?

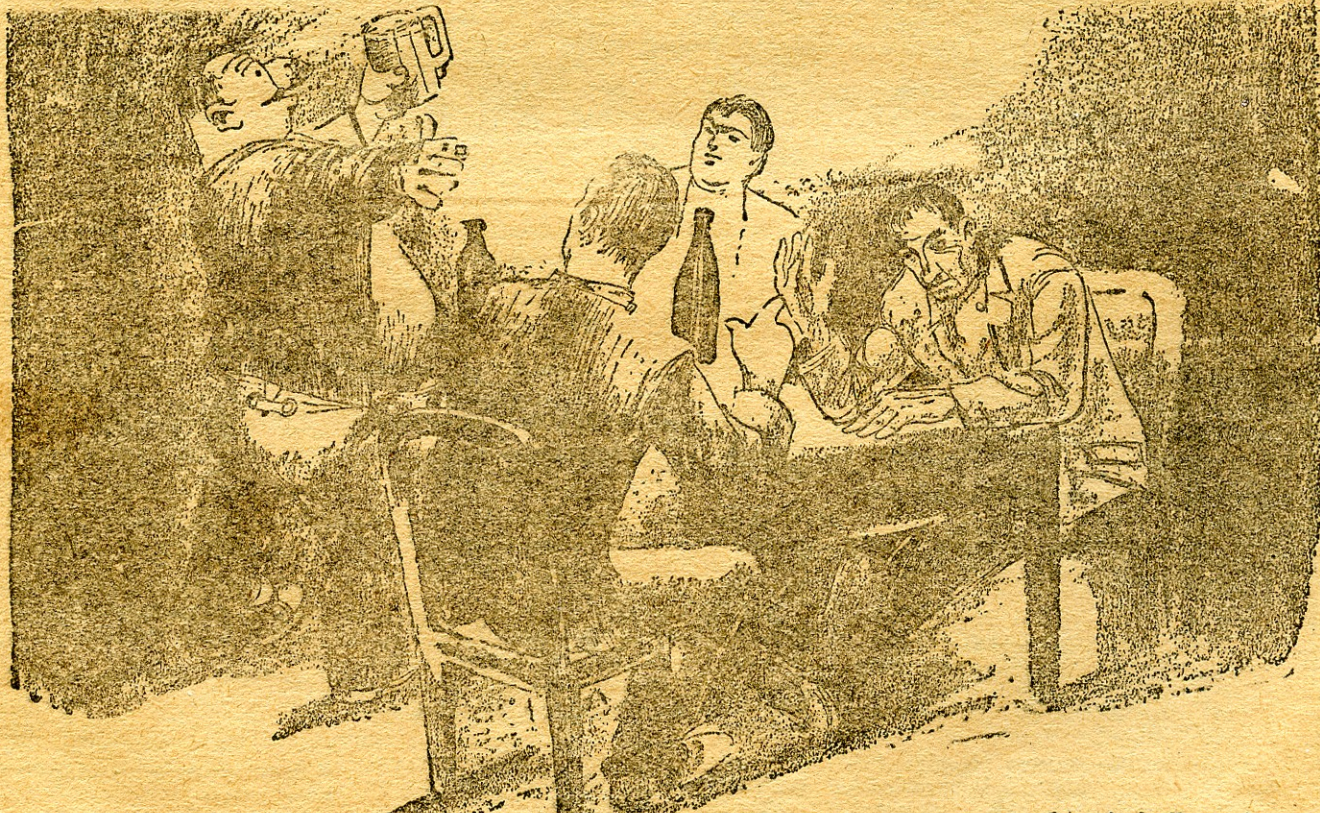
— ჰო დასწორედ იმიტომ, რომ სათანადო სპეციალობა არ აღმომაჩნდა, ორიოდ თვის შემდეგ თავი დავანებე და იურისკონსულტად დავდიქი.

— მაშ კანონები გეცოდინება?

— საქმე არა გაქვს! დაერწმუნდი, რომ არა მაქვს კანონთა კოდექსის ელემენტარული ცოდნა და მივატოვიე.. ესე იგი, ვამანთავისუფლეს, როგორც შეუფერებელი.. მას შემდეგ მრავალი თანამდებობა გამოვიცვალე, სანამ ერთ ადგილას ვეტეო ნარად არ დავინიშნე და სანამ იქილახაც არ წავედი ვეტხოვრებინებდეს ცოდნათა უქონლობის გამო..

— ჰოი დაგ..

— წყევლოს წმინდა ბასილში არა? მართალი ხარ, მართალი, აკი დამწყველას სულ ბოლოს წყალკანალტრესტში მოვიკალოთე, მაგრამ რადგანაც ხელფასმა არ და მამყიფილია და გამოსარჩენიც იმდენი არა ფერი იყო, თავის დანებება მოვიწოდე, რამოდენიმე დღე უმიზნოდ გავაცდინე.. ამას მოუსწრო მთავრობის დადგენილებამ არასაპატიო მიზეზით გაცდენის გამო დათხოვნის შესახებ და დამითხოვეს.. ხოლო რაც მთავარია, სასურსათო ჟიგნაკი ჩამოპართვის.. მოდი და გაუძეულ კერძო ბაზარზე პურის ყიღვას! მერე და რა ჟიგნაკი, „ა“ ჟიგნაკი, ისიც ყალბი მოწოდებით გამოტანილი..

გეჯიოთეზი

ნახა ქოქიაშვილის.

გაუმარჯოს მიტოვს, რომელსაც რომა არც ერთი სადღევრძელა არ გაუცდენია. სამაგიეროდ ხვალ ერთ სამუშაო დღეს გავაცდენს წარმოებაში.

ლუკა ცრუაძეს ჯამილოკია დაარქვეს. ეს მტერი სახელი მან შეიძინა წარმოებიდან-წარმოებაში სტომით. მივა ლუკა, მოვლავა რაგება სადაც ჯერ არს (ვთქვათ ტყვის ქარხანაში):

— მუშა ხომ გინდათ? სტაჟი მაქვს, მუშაობა ვიცი, კვალიფიკაცია ხომ ჩემია და ჩემი.

— მიიღებენ ლუკას.
— ძესამე დღეს მიდის სადაც ჯერ არს და: — პურის წიგნაკი მომეცით გეთაყვა თო რაგეტ სულზე, (ცრუობს ლუკა ცოლი ჰყავს და ორი შვილი).

— მიიღე ამხანაგო, წერილშვილი ყოფილხარ, ამა ეს ორდერიც.
— კი მაგრამ სამი თვის შაქარი არ მიმიღია, ფართალი, ფეხსაცმელები.

— მიიღე ამხანაგო, დახურული განმანაწილებელი კარგი გვაქვს, ოღონდ დაგვებმარე, გარღვევა გამოვასწოროთ და მომარაგებებს არ მოგაკლებთ.

— მეორე დღეს ლუკა დატვირთული მიდის დახურულიდან სახლში, მიაქვს სამრეწველო. საჭონელი, პროდუქტები და ღვინო... მესამე დღეს საყვირზე ცოლი აღვიძებს

— ადე რას იზიორები, საყვირია.
— მერე რა რომ საყვირია?
— წადი სამუშაოზე, ახლად მოეწყვე ხომ არ შეიძლება ასე ცუდლუტობა?

— ხი-ხი-ხი-ხი, — ხითხითებს ლუკა, — „წადი სამუშაოზე“, — შენც რა მიამიტი ხარ, თითქოს არ იცი, რომ დღეს სტუმრები მყავს დაპატიუბული. ე ღვინო რომ მოვიტანე, დალდვა არ უნდა?

— კი მარა სამუშაოს ხომ არ გასცილები?
— ვითომ და რატომ არ გავცდები?
— შეე დაფაზე გაგაკრავენ, დაგიბოზებენ.

— დამითხოვენ და სხვა ქარხანა თავებებს ხომ არ შეუქაზიათ?
— მოვეწყობი სხვაგან!

— იმ დღეს ლუკას სახლში ყანწები ტრიალებს.
— მოხერხება უნდა ჩემო იორიანე, თვარა, მუშისთვის ეხლა ყველაფერი! აი მე გეშინ მოვეწყვე მარა, გასული სამი თვის პროდუქტები გამოვიტანე ოხრად.

— ხი-ხი-ხი-ხი!

ქარხანაში კი დაზგა გასცდა, ჩამორჩენის სასწორი კიდევ დაძვირდა.

ერთი თვის შემდეგ ლუკა ნაბდის ქარხანაში სთავაზობს თავის კვალიფიკაციას, სტაჟს, მუშაობას, ღებულობენ.

— პურის წიგნაკი, 13 სულზე, ორი თვის პროდუქტები, ორდერები, შაქარი. ღებულობს ლუკა.

მესუთე დღეს იგივე სკენა ლუკას სახლში:

— შე ბედოვლათო, ამხანაგებისა მიინც არა გრცხვინიან? — წადი ქარხანაში!
— ხი, ხი, ხი!

ნაბდის ქარხანის „ჯამილოკია“ ლუკამ და ახლა კალიფიკაციას ქარხანას ძიადვა.

ერთი თვის სტაჟი აქაც შავი დაფის „დამამშენებელი“ შეიქნა. შემდეგ ერთი თვის ფაბრიკაში, აბრეშუმში, ავეჯის ქარხანაში.

„ჩვენს რიგებში ადგილი არ უნდა ქონდეთ შრომის დეზერტირებს, სიმულიანტებს, გამცდენებს, — სწორად გაზ. „საყვირი“. ცრუაძეები ხელს გვიშლიან გეგმების შესრულებაში და არცხვენენ მუშის სამაყო სახელს“.

ლუკა კი ხითხითებს:
— ხი, ხი, ხი, ხი, — თუ მომხსნიან, არც შევებებეწები, პურის წიგნაკებში თორმეტო

სული მიწრია, დახურულიდან ვზიდავ. მოხერხებაა საქმე, თვარა მაგათ იქაქანონ!

საკ. ცაკის და სახკომსაბჭოს 15 ნოემბრის დადგენილება გამოქვეყნდა. მუშები ერთიმეორეს ხელში სტაკებდენ გაზეთებს. კითხულობდენ ჯგუფ-ჯგუფად.

„დაწვდეს, რომ სამუშაოზე აოსაპატო მიზეზით, თუნდაც ერთი დღით გარჯუცხადებლობის გამო, მუშაკი უნდა მოიხსნას წარმოებიდან და მას აერთიანოს სასურსათო და სამრეწველო საქონლის ბარათები“.

— კარგია, ნამდვილი ბოლშევიკური დადგენილება. ჩვენ ერთხმად ვუერთდებით მთავრობის ღონისძიებებს.

ასეთი იყო მუშათა მასების დასკვნა. ჯამილოკია ამ დღესაც დაგვიანებით გამოცხადდა ქარხანაში, მას დაზგაზე დახვდა განცხადება:

— საკ. ცაკის 15 ნოემბრის დადგენილების საფუძველზე ლუკა ცრუაძე დათხოვენი

ლია სამუშაოდან სისტემატიურად უმიზეზოდ გაცდენებისა, სიმულიანციისა და მდრინავობისათვის. მას წინადადება ეძლევა ქარხნის საქმეთა მმართველობას ჩააბაროს პურის წიგნაკები და საპროდუქტო ბარათები“.

ცრუაძემ ქეჩო მოიფხანა და შეაჩერდა გვერდზე დიდ პლაკატს —

„პურის ჩვენი რიგებიდან დეზერტირები“.

— რას მერჩიან, ღდინძაღლები? ავად რომ არ ვყოფილიყავ გავაცდენდი?

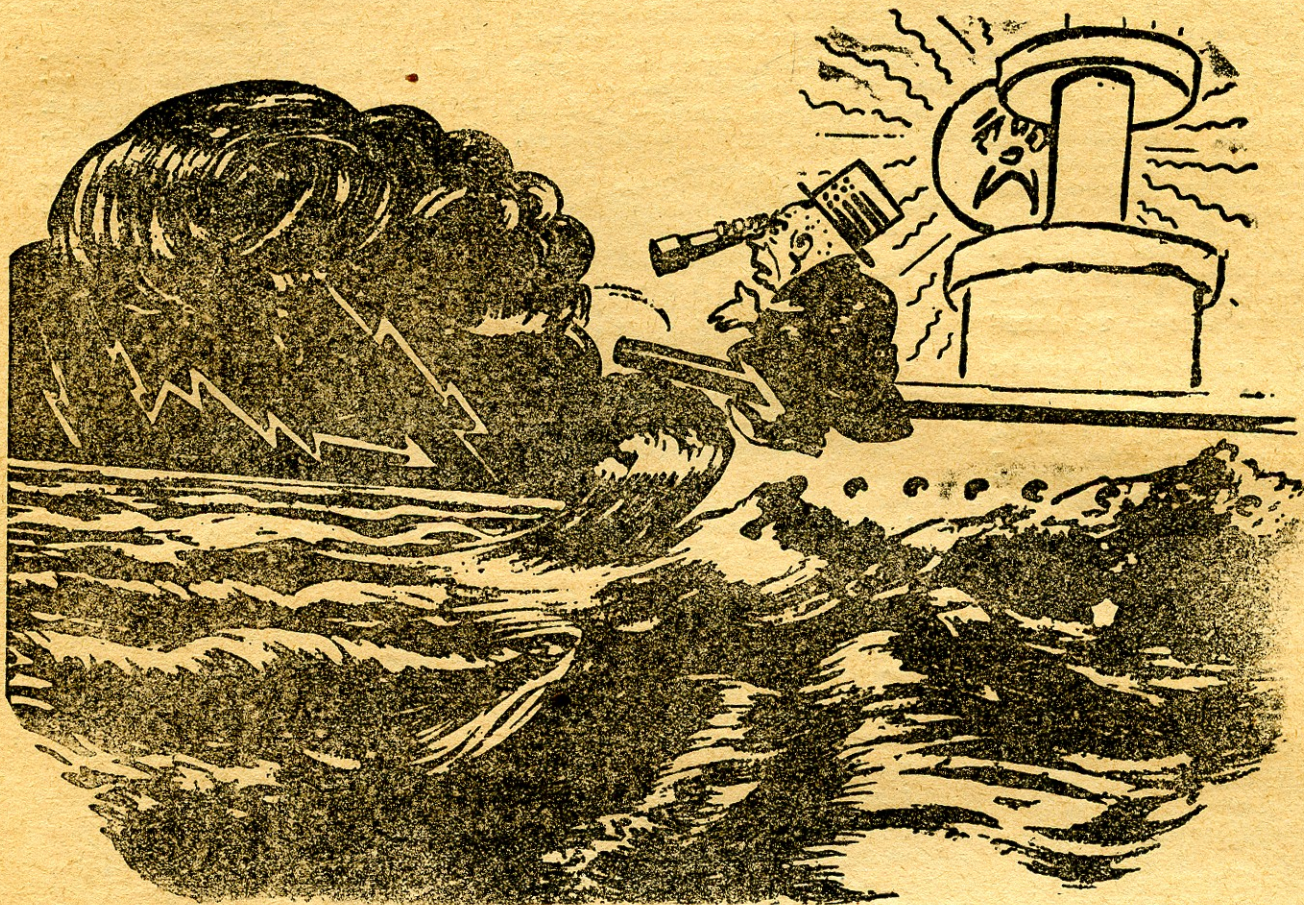
— ახლა ხომ დაგადგეს კულზე ქარხნის საღ ჯანდაბაში წახვალ? — ყველა დაქარხნის ჯამი მოლოკილი გაქვს! — გესლიანად მიახალა ცოლმა.

ჯამილოკიამ თვალები სწყიტა მაგრამ შუბლში მოხვედრილმა ცოლის კოშმა მას სიტყვა აღარ ათქმევინა. აღარ იცინის ცრუაძე, იგრძლი მასებისთვის დალატს, ცუდლუტობას და სიმულიანციის თურმე უფლი შედეგი ჰქონია.

გ ა რ მ ე მ ტ რ ი

წიხ. მარიაშის.

ამერიკის მუშათა კლასი ირავ მება კომპარტიის რიგებში... იზრდებან მშრომელთა უკმაყოფილება... საპრეზიდენტო არჩევნებში გაშავდა პრეზიდენტ ჰუვერის კანდიდატურა.

5

პუნქტი: — თ, რაოდენი ღრუბლები ჩამოწვენ, ეს ნიაღვრისა და ქარიშხლის მომასწავებელია!

ა მ ე რ ი კ ე ლ ი კ ი ა

ერთი გაჭირვებული კაცი იყო და მუდამ ფულს სესხულობდა.

მევანშემ ვალის გადახდა მოსთხოვა, წინააღმდეგ შემთხვევაში სასამარო თლოთი ემუქრებოდა.

— მითხარი, ყოველი წვიმის დროს მიწაზე ახალი წყალი იხმება, თუ ეს ის წყალია, რომელიც მზემ აიორთქლა მიწიდან? — ჰკითხა მოვალემ მევანშეს.

— ეს მე არ ვიცი და არც მაინტერესებს.

— მაშ შენ როგორ მითხვ ფულს, თუ კი არ იცი ბონების მარტივი მოვლენები?

— ნუ მთელ-მთედები, — გაცხარდა მევანშე, — ფული თუ არა გაქვს ახლა, თქვი; პროცენტები მომიცი და თავნი ჯგერ - ჯგერობით ისევ შენზე დარჩეს.

— რა მხეცვბია ეს პროცენტები!? — გააკვირვა მოვალემ.

— ეს ის არის, რაც ყოველდღე და ყოველდღიურად თავის ემატება და თანდათან უფრო იზრდება.

— ძალიან კარგი. მაგრამ მითხარი: წყალი ზღვაში ახლა მერა არის ვიდრე წინედ იყო?

— რა თქმა უნდა იმდენივეა რამდენიც წინედ იყო, არ მომატებულა! — მიუგო მევანშემ.

— მაშასადამე, ზღვის არ მოუმატებია მიუხედავად იმისა, რომ მასში მრავალი მდინარეები ჩაღიან... ჰო-და, ნუ სულელი, ჩემგან თხოულობ, რომ შენმა კაპიტალმა მოიმატოს? — მოუჭრა სიტყვა მევანშეს.

ამა წერს ძველი საბერძნეთის დიდი მწერალი არისტოფანე, რომელიც რამდენიმე საუკუნის წინედ ცხადობდა ახლანდელ ერამდი.

ესე გგონიათ, თითქოს მწერალს იმე რიკისა და ინგლის-საფრანგეთ-ბელგიის შესახებ აქვს დაწერილი ეს კომედიო.

მაგრამ მევანშე ამერიკას მოვალეები ველარ აცურებენ სოფთატიკური ჯანბაზობით და იგი (ამერიკა) კატეგორიულად თხოულობს ვალების გადახდას.

დამშველია მტრია. ჩამოუყრია ყურია, არ ინდობს თავის მომხმესა და მისი სისხლი სწყურაა სული ერთი არის იმისაგია: გარეშე, შინაურია; ვერ მაღაფს, უელზე მოადგა ცოფი, ბრაზი და შურია.

გამოგონია ეს ლექსი და რატომღაც ახლა მომავონდა.

კიბმკანტროკუსი.

ხონი საქართველოს გეოგრაფიაში ცნობილი იყო, როგორც წვირილობურუთაიული ქალაქი, მაგრამ ქართულ სიტყვიერებაში ხონზე, როგორც ქალაქზე, უფრო ცნობილი იყო სიტყვა ხონური, რომელიც ბუ რუქუაზიულ მორალს განიხილავს ვამბობ, „ხონური“ ცნობილი სიტყვა იყოთქო, მაგრამ ჩემთვის ამ ნაცნობი სიტყვის შინაარსი ხონში მგზავრობამდე ვერ კიდევ არ ყოფილიყო საესკობით ცნობილი. (ცხადი, კლასიური მორალის გამომხატველი სიტყვა—ხონური ყველა ხონელს დამახასიათებელ თვისებად არ უნდა მივიჩიოთ). პირდაპირ ამბავზე გადავიდეთ.

ამინებდა კოჭი-კოჭმაწურა.
— მიდი ერთი ქუთაისში ფხვია მოვადინოთ ყარაჩოლულად, გავყვით ხონ-მალაქისაქენ, შენ ნიანგის საკბილოს იშოვნი, მე ოქტომბრის დღეებს დავსველებ! აბა მომწადე.

— ქუთაისის და საკბილობის გახსენებამ გული ამიწყა, მეც ერთი საწყალი, ნადირობის მოყვარული კაცი ვარ, მით უნეტან საკბილო თუ სადმე მგვლებს, ქუთაისი კი არა ერთხელ ადისის ნავთსად გურში ამოყვები თაი: ერთი სიტყვით გადავწყვიტე ქუთაისში გამგზავრება იმ პირობით, რომ ქუთაისთან ერთად ხონიც მენახა.

ჩვენც „ხათრი აღარ გაუტებეთ“ და გავწირეთ ჩვენი „უმანკო“ მუხლები..

როცა ქუთაისს ორი—სანი ვერსით გავცილდით, ავტო გაჩერდა, ერთმა მოქალაქემ, ალბად შოფერის „რწმუნებულმა“ ქუდზე ჩერგონციანი მიიფარა და დაიძახა:

— აბა, მირონს ჩამოდი! ათი ოფლიანი უნდა! ვისაც არა აქვს რჩება.

ზოგმა უსიტყვით შეიასრულა „ყოელის შემძლე რწმუნებულს“ მოთხოვნისებზე,

— აბა, მირონს ჩამოდი! ათი ოფლიანი უნდა. ვისაც არა აქვს — რჩება!

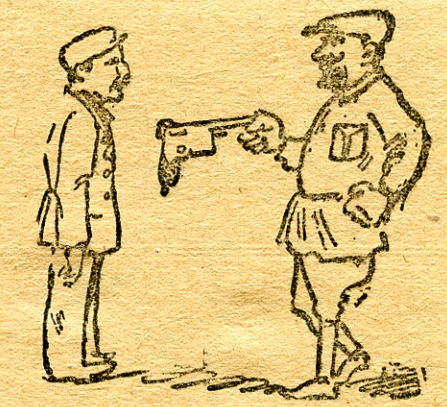
ზოგიერთებმა კი ხანგრძლივი ვაკრობის შემდეგ „ათი ოფლიანი“ „შეიდ ოფლიანად“ შეაცვლევინეს.

ავტო ისე დაიძრა, გზაში ეტლს ჩატკროლივ. მეეტლის და ნახვარე შოფერმა სადაც ვაგონილი ლექსი თავისებური რედაქციით ჩაილიონა.

შენ მეეტლმ, მე შოფერი, ჩვენი არის ცხოვრებაო, ვინც მგზავრს ტყავი შეარჩინოს, არ მიეტყვ ცხოვრებაო.

მის სიმღერაზე კოჭი-კოჭმაწურამაც ააყოლა:

მუხლები მაქვს „დასტრახული“, მხოვლავს ქალის ტუჩებიაო, ამ პოზაში ცოლს რომ შევხვდე გელარ გადავტყრქვნიო.

— აა, და მესროლე შენი ხელით, თუ, ჩემთან წამოსვლაზე უარს მტყვი!!

საათნახევარის შემდეგ ხონში ვიყავით. ბაღთან ერთ მოქალაქეს შევხვდი, რომელიც ტფილისში მყოფი ვაგონილი. მან შეხვედრისთანავე აღტაცებული კოლუმბის პოზა მიიღო და ალბად, რაკი შეატ

ყო, რომ ჩვენ ხონში შემთხვევით ჩასულნი ვიყავით და იმავე დღეს წამოსვლას ვიპირებდით, დაგვიწყო პატუი, მე უარზე დავდექი, ამიღო რვეოლერი, სახელური ჩემსკენ მოაშვირა და მითხრა:

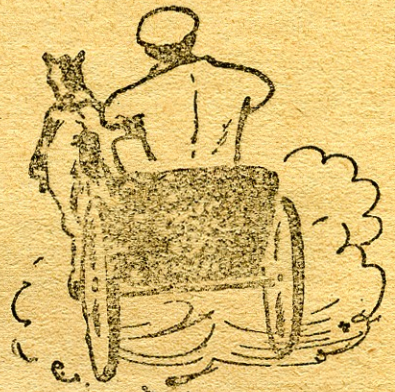
— აა, და შენ იცი, მესროლე შენი ხელით! თუ ჩემთან წამოსვლაზე უარს იტყვი და ამიღამ დროს ჩემთან არ გაატარებ, ევ ჩემი სიტყვით, ჩემი ტალახში ამოვგრა იტყება!

ჩვენ გადავწყვიტეთ „უსისხლოდ“ ჩაგვეტარებინა ჩვენი მგზავრობა და „ბედს დავმხრილდით.

რაკი „მასპინძელმა“ შეგვატყო, რომ დავნებდით, ავგებოდა:

— წვერი მოიპარსეთო. პირდაპირ შეიტანა კოჭი-კოჭმაწური საპარიკმახროში. მც შევყვი, მაგრამ როცა კოჭმაწურია შუა წვერის პარსიაში იყო (რომელშიც 5 ოფლიანი მანათი დაამტრეს), მე გაოფლდა მოვედი, მივხვდი-მოვიხვდე, მაგრამ ჩვენი მასპინძელი აღარსად იყო. მხოლოდ შორს მოეკარი თვალი: ეტლში ჩამჯდარიყო და გაპარულ.. ბოღიში, წასტდიყო.

— შევარტყვინე მავის პურ-მარილი დროს მალაქსშიც კარგს გაატარებ. მე

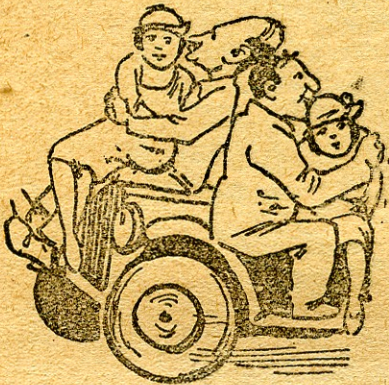
რ... ჩვენი, მასპინძელი ეტლში ჩამჯდარიყო და „გაიჩხვებულყო...“

მართა იმას გვაჯერობ, რომ ხვთი მანათი დამიჯინა წვერის მოპარსვა.. ასეა ჩემზე, რატომ დაუჯერე? თქვა კოჭმაწურმა.

ნახევარ საათში უკანვე გამოვპარუნდით, „სოიუტრანსის“ ხონის სადგურის გამგემ არჩევულებრივი თავაზიანობა გამოიჩინა. ჩავეტე ქუთაისისკენ მომავალ ავტობუსში. ერთი წუთის შემდეგ ავტო ერთ სახლთან გაჩერდა, სადაც ჩვენ ავტოს მეჭორწი ლეკბი შევმატენ. მასპინძელი შოფერს და მგზავრებს პურმარლით გავვიმასპინძლა ყველა მგზავრები გამხიარულდნ და მაყრული შემოსახსენს. კოჭი კოჭმაწურსაც დაავიწყდა „ხონის აკადემიაში“ მიღებული პირველი შთაბეჭდილება და კრიმაქული ჩატლიონა.

მეც მოხიბლა ამ სტუმართ მოყვარებამ, მიუხედავად იმისა, რომ ერთ-ერთი მგზავრი მარწმუნებდა: „ეს გულუხობა შოფერის ხათრით იყო, რომ შოფერს ავტო მათ სახლთან არ გაჩერებდა სტუმრები არ წაეყვანა, ისინი მირივ დღემდე სულ განადგურებდნ მასპინძლის სარჩო საბადებელსო“

6

„ჩვენც „ხათრი აღარ გაუტებეთ“ და გავწირეთ ჩვენი „უმანკო“ მუხლები...“

მეორე დღეს ქუთაისში ვიყავი. გავეჩანე, გადმა ყფანისაკენ. სოიუტრანსის სადგურზე ავტოში ადგილი ვერ ვიშოვეთ და გიბნოდა ბელი შემთხვევით რომელიმე შეხვედრილ ავტომობილზე გვეცადნა, ყფანთან მეეტლეს გავესაუბრეთ:

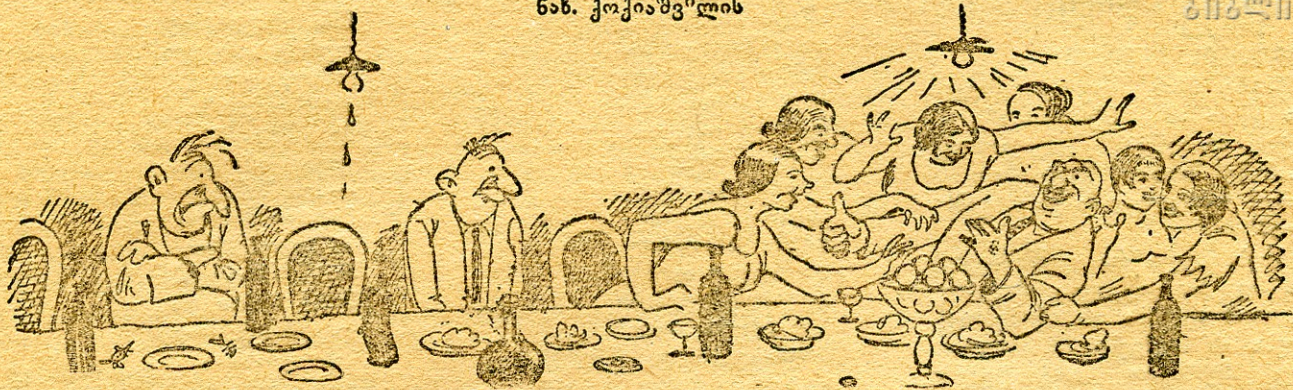
— როგორ წავიყვან მალაქში?—კითხა კოჭი-კოჭმაწურმა.

- ვისთან მიხვალთ?
- ს. ნ-სთან.
- ექვსი თუმანი გლირება.
- ექვსი ბეგრია!
- რას ამბობ, შემეშალა, ექვსი კი არა რკა თუმანი მინდა.

— არიქა, საბარგო ავტო გაჩერდა, ხონში წავა!— შევძახე კოჭი-კოჭმაწურს და გავეჩანე შემთხვევით მოსულ „გრუზავეი-ქსკენ“, რომელიც ჩემგან სულ ოციოდ ნაბიჯით იყო დაცილებული, მაგრამ ჩემს მისხლამდე უკვე ხალხით გაიჭედა. მე იმულებული ვიყავი პირდაპირ მინქანაზე ჩამოეჯდარიყავი. კოჭი-კოჭმაწურიც გვერდში მიმივდო, ავტო დაიძრა. მაგრამ მალე ისევ გაჩერდა ახალი მგზავრები შოფერმატენ, უადვილობის გამო ორი მანდილოსანი პირდაპირ ჩვენს მუხლებზე ჩამოვდნ.

მ რ ი ტ ყ უ ი ლ ი

ნახ. ქოქიაშვილის

ამბავი ხდება ვორში.

ზორბა ვაშაშია გამართული ერთ „პურ-მარილიან“ ოჯახში. მაგიდას უსხედან ადგილობრივი მუსიკეები, როგორც პასუხისმგებელი, ისე უპასუხისმგებლონიც. ბლომად არიან ბანოვანნიც.

კოპერაციის ხაზით მომუშავე სტუმარი მა ძალზე მოიწყინა იმის გამო, რომ ქალები მას სრულებით ყურადღებას არ აქცევენ და გარდა ამისა, ახალი კერძის განაწილების დროს ყოველთვის იბარებოდა, ყოველთვის უმნიშვნელო ნარჩენი ერგებოდა ხოლომე წილად. ყურადღების ცენტრში არის საბჭოთა მეურნეობის დირექტორი მას უფლის მისაძინებელიც, მის ველებიან თავს ბანოვანნიც, მას მისდის კერძი პირველ რიგში.

კოპერაციის ხაზით მომუშავე სტუმარი ვერ აიტანა ასეთი მდგომარეობა და ის იყო ადგილი გამოცვლა მოინდომა, რომ სუფრის ერთე კუთხიდან შემოესმა ხმა: რად მოუწყვნი ეპოსო.

ეს შეკითხვა მან საუკეთესოდ გამოიყენა იმისათვის, რომ საერთო ყურადღება მიექცო.

— კაცო, საშინლად დაგიქანცე დღეს, ორი ვაგონი დეფიციტური საქონელი მივრე... იმის გადმოტვირთვა, შემოწმება; აღწერა; დალაგება, ხომ იცით რამდენი რა უნდა. ვეწამე კაცი... ჭამის მადაც კი აღარ მაქვს;

იტქვა თუ არა ეს, მისივე შეიცვალა სიტუაცია მაგიდაზე. სახეები, რომლებიც აქა

მდე დირექტორის მისჩრებოდენ, თვალს დახამამებაში შემობრუნდენ კოპერაციის მუშაკისაკენ.

ქალებმა ნელ-ნელა იწყეს ადგილებს გადასაცვლება და რამდენიმე წუთის შემდეგ კოპერაციის მუშაკის გვერდით მამაკაცების ადგილები ქალებმა დაკავეს, ყველას განსაკუთრებით აინტერესებდა რა სახის იყო ეს დიდი-დიდი საქონელი, ახალი კერძის დაბრუნება დისასლისა და იწყო კოპერაციის მუშაკისაგან.

— დაბ, ძალიან ბევრი არის აბრეშუმის საექსპორტო ჩულქები და ტრიკოები, დინჯათ უბასუბა კოპერატიულმა მუშაკმა ერთ-ერთ ქალს და დისასლის ჩამოართვა...-ის გამოწვევლილი საუკეთესო ნაჭერი...

მეზობელი ქალი ლამის არის მუხლზე დაუჯდეს კოპერატიულ მუშაკს.

— მდა!—ამოიხრა საბჭოთა მეურნეობის დირექტორმა, რომელსაც უკვე ყველა შემოეცალა ირგვლივ და ხმაშაღლა ყველას გასაგონად თავის აწმანავს დაუწყო ლაპარაკი.

— რა ხალხი ხის ამ ცენტრში. მიგზავნიან აბრეშუმის ჯექსპრებს, ძვირფას ბოტებს საბჭოთა მეურნეობაში. ვის უნდა ჩაეცვა, რა შავ ქვად მინდა. მუშა ვერც ჩაიკვამს და ვერც იყიდის მას!

იტქვა თუ არა ეს, სახეები, რომლებიც კოპერატიულ მუშაკს მისჩრებოდენ, მისივე მობრუნდენ დირექტორისაკენ.

ქალებმა ნელ-ნელა იცვალეს ადგილები და მალე სულ ყველამ დირექტორის ირგვლივ მოიყარა თავი. დისასლისმაც შინა-ტანილი ახალი კერძი დირექტორის წინ დადგა მთლიანად, გაუნაწილებლად.

რასაც ირგვლივ, სულ ყველას იმჯღი მი სცა დირექტორმა, რომ თითო რამეს მოუწერებეს. კოპერატიულმა მუშაკმა, რომელიც უკვე კარგად გამოძღა ამ ხნის განმავლობაში, გადაწყვიტა არ დარჩენილიყო დირექტორის ყურადღების გარეშე და წერილი გაუგზავნა—ცოტა მეც მარტუნეო.

ქეფი გვიან დამთავრდა. კოპერატიულ მუშაკს ეჭვი არ შედიოდა იმაში, რომ დირექტორი ტყუილს არ იცადებდა, ხოლო თუ თვითონ მან იცადრა ტყუილს თქმა,—ეს იყო გამოწვეული კუჭის ინტერესებით.

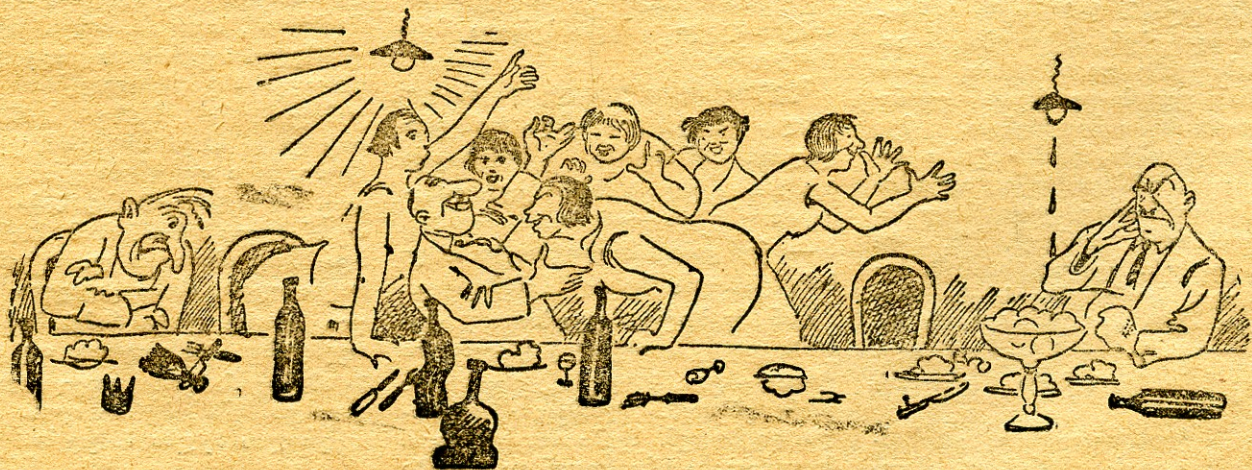
მეორე დღეს დილით კოპერატიული მუშაკი გათენებამდე დირექტორის ბინაში იყო, სანამ ლოჯინში იწვა დირექტორი.

— თუ შმა ხარ, ცოლისთვის ერთი ბოტი უნდა დამითმო—შენ ხომ ტრიკოს და ჩულქებს დამითმობ!

— სადა მაქვს კაცო, ის ისე ყასიდაა გოჭვი, ტყუილი, ყურადღება რომ მიმეპყრო.

— როგორ ფიქრობ მე ვერ ვიტყვი ტყუილს!—უბასუბა დირექტორმა და გადაიხარხარა.

სამგირ-გან-შინს.

წერილი საბუნებისმეტყველო

ჰვირვასო ვიჩილი

მერწმუნე რომ აკანკალებულ ხელით ვწერ ამ სტრიქონებს; კი რატომ არ უნდა კანკალობდე მაგი სამიწე! მაგის წყალობით არას რომ ოთხკედელში ვარ გამო კეტილი?!

იფიქრებ, ხელი რა დანაშავეთ მოგვრამ ნუ დაგავიწყდება ის გარე მოება, რომ ხელები არ მქონებოდა შეიძლება ის საქმეები არ ჩამედინ და მეც სხვასავით თავისუფლად მიეყლაბა თბილისის „წმინდა“ ჰაერით.

გეფიციები, დიდი უკმაყოფილება მაქ ჩემს ხელებთან; განსაუთრებით მარტოობის, ასე ვბრაზდები მათი ცქერით, რომ ლამის არის კბილებით დავეკლიჯო ისინი.

რა მიჭირდა გყოფილიყავ სხვასავით. სხვაზე ნაკლები სამსახური მე არ მქონია, სხვაზე ნაკლები ბიჭი მე არ გყოფილვარ და სხვაზე ნაკლები შეყვარებული მე არ მყოლია; ნაგრამ მოგესხენება, ჩემო ერმალე, აბუზარა რომ შეუჯდება კაცს, მას გზა კვალი აერევა და ისე იამემართა მეც.

...მიდიან გრძელი ლამეები და ძილი არ მეკარება. ჩემი თვალების წინ კინო სურათებივით იშლებიან ნაირ-ნაირი სანახაობანი...

თბილისის საქონლის სადგური. ვაგონები.. ფერად-ფერადი ვაგონები. საწყობები სახსე გატენილი ტომრებითა ა ყუთებით. ტომრებში ნაირ-ნაირი საქონელი... რა გინდა სულო და გულო. ფეხსაცმელები, დიდი, პატარა, შავი. ყვითელი, წინდები, აბრეშუმის ფერად-ფერადი წინდები... ფართალი ნაირ-ნაირი. ბრინჯი, მაკარონი, შაქარი, კამფეტი. რა გინდა სულო და გულო!

დადიან მუშები. შრომობენ. ვაგონებს ცლიან. საქონლებს საწყობებში ალაგებენ, საწყობებიდან ავტომობილებში და ამ სახით სურსათ-სანოვავე მთელ ქალაქს ეფინება. დიან, შენა მოგესხენება, მეც იქ ვმსახურობდი, ექსპედიტორი ვიყავი კაცი, ექსპედიტორი ავტომობილზე ნაირნაირად დალაგებულ საქონლებს რომ ვანაგებს. ოხ, რა ბიჭი ვიყავი!.. ყველაფერი ჩემს ხელში იყო. ნაცნობ მეგობრები (რომლებიც ესლა აღა მეკარებიან) მაშინ ფულტარებით მეხვეოდნ თავზე და ჩემი ქების მეტს არაფერს აკითებოდნ.

მეც შეძლებისდაგვარად ვასაჩუქრებდი მათ. განსაკუთრებით ახალ-

საზამთრო გოზინაყი

„წავა ზამთარი და გაზაფხულზე, მინდვრათ ყვავილი, რომ აყვავდება“.. ჯერ ეს ოცნება შორსაა ძლიერ, რადგან ზამთარი, ეს არის ღდება! ღდება ზამთარი და წყეულ ფიქრებს გული ვერ ღვის, ვერ იტევს თავი: მოვა სუსხი და დავუხვდე რითი. როცა არა მაქვს შეშა საწვავი?! მოვა სუსხი და დავუხვდე რითი, როს ფეხსაცმიდან მომიჩანს თითი?... ბებერს ტანს, ვიცო, პალტო მომიბობს, მხოლოდ სად არის ასეთი პალტო? ჯერ უფულობა ცალკე მომიბობს და მერე — მისთვის ხირბილი მარტო! ორდერს აძლევენ, და რომ აძლევენ, იქ მე ნაცნობიც ძყავდა „მალენკო“. სხვამ თუ დასციინცლა, მეც მიველ, მარა

მას ორდერებდეს თურმე „არ ყოო!“. ჩამოურიგა: თავისიანებს... მე „მისიანი“ ვიყავ აროდეს; — „ის შენია“—ო. მეტყვიან. მარა ამ პირობებში რა მიხაროდეს?! მოვა სუსხი და დავუხვდე რითი? საგულისხმოა ეს მაგალითი!.. ეკ, რით დავუხვდე. სუსხი --? მოვა? ეს მაგალითიც საგულისხმოა! ვხედავ: ნულად ღირს ჩემი მგონობა, მაგრამ ყოფილა ნული და ნულიც! ზოგი ნულობა თურმე ბეღია: კმაყოფილება და სიხარულიც! და მეც, ჩაგრული თუმც ზამთრის სუსხიო როგორც პოეტი, ვარ ხელ-გაშლილად: ზოგთ ნულით ბიღში შესულთ შუბლებზე მსურს დავაწერო ნულები წყვილად!

ჰაზირა.

ვაზრდა ქალებს. ქსენიამ ხომ პირდაპირ გამატყავა კაცი; ვინ მოსთვლის რამდენი „ჩულქი“, პუდრი და სასურნებელი მიმიცია მისთვის. არამი იყოს ყველაფერი მის თავზე! ერთი ამბავიც არ იკითხა ჩემი, ამ გაჭირების დროს! მისივე ყველა ქალები. ასეთები ყოფილან მათი კუდიანები.

იმას მოგახსენებდი; არაფერი მე არ მაკლდა ქვეყანაზე; ზოგიერთ მინისტრსაც კი შეეხარებოდა ჩემი ცხოვრება.

შევტოპე ჩემო ერმილე და ის იყო ცოლის თხოვას ვაპირებდი რომ ერთ დილით, სამსახურში გამოვცხადდი თუ არა, ვილაც ახმახი კაცი დამადგა თავზე და მითხრა:

— ქურდაძე! პოლიტიურროში გი ბარებენ!.. ენა მუტელში ჩამივარდა. აკანკალებული მიეყვებოდი უცნობს და ჩემს ირგვლივ ყველაფერი ტრიალბდა... სახლები ერთმანეთს ენარცებოდნენ... ტრამვაები ყირამა-ლა ღებოდნენ. ხეები მიფრინავდნენ. ჭვავენილები სქდებოდნენ და ზღვაზე

ქარიშხლის დროს აცურებულ ყინვებს მოგავდნენ.. ცოფიანი ხმაური ნთქავდა ყველაფერს და მე შიშით ვხტუქავდი უსირცხვილო თვალებს... მას შემდეგ კარგა ხანი გავიდა. ვზივარ მარტოდ მარტო... ალბად მალე გამასამართლებენ. აქ უჩემოდაც ყველაფერი კარგად იციან; იციან ისიც თუ თითოეული წივით, რომელსაც მე ტომრებიდან თ - ყუთებიდან „ვიმამ-შევილი“, საით მიდიოდა. განსაცვი ფრებელია თუ როგორ ვაიგვს ყველაფერი ეს ასე დაწვრილებით! ჩემო ერმილე, მე შენზე მაინცდაპირინც დიდი ამაგი არ მიმიძღვის ამ მხრივ, მარა თუ ძმობა გწამდეს, მოკლე ხანში სოლომონის ბიჭი იაკინთე ინახულე, ჩემთან რომ მსახურობდა, მოილაპარაკეთ და თქვენ რომ რაცხა იცით, ისინი გაყიდეთ. იმედია, იქიდან ცოტა რამეს მეც მასარგებლებთ... სამაგიეროდ თუ ოდეს? მე ამ მდგომარეობას თავი დაჰაღწევა გადახდა ჩემს კისერზე იყოს.

წერილის ხელში ჩაბეჭდები. იანო.

მ წ ა რ ე ბ ა კ ვ ე თ ი ლ ი

ნახ. კროტკოვის.

ვენეციაში, რომელიც ერთა ლიგისა და „მშვიდობიანობის“ კონფერენციების ქალაქია, პოლიციამ და ხვრიტა მშრომელთა დემონსტრაცია.

ვ. ს. როტკოვი - ავტ.

მშვიდობიანობის ანტილო ზი: — ახია ჩემზე, ამდენხანს ჭკუა ვერ ვისწავლე, სულელი ვარ, რომ ამათი ლაუბობის მფარველი!